

ta mele, et ta unnuſtanud, omma rohhoſ
kappi wotme eest árrawotmatta; kallas
kõbbe ſepárraſt taggasi, ſeſt ſeál ſeiſid ka
kõhwi rohhud.

Seni jälle ſe noor meeſterahwas olli
ſelle perre emmānda jure tulnud, ja
nemmad pillasi jälle priſkeſte temma war
randuſt — kui teine jo ukſe ees. Emmānd
ſai agga weel road ja winad laua peält
árra, ja omma ſelſimeeſt rohho kappi ſiſ
ſe peita, ning ſelle hirmoga ei tulnud ta
mele — wottit eest árrawotta — waid teg
gi agga, kui iſand tuppā aſtus, nago
rõmuſtama. Seſt ſai ſelle iſſanda meel
wagga heaſ — ehk miſſugguſe leiwa
wannema ſüdda ei rõmuſtelleſ ka, kui
perre tedda illuſaſte terretab?

Agga kui ta ſedda wotmet kappi ees
nõggi, láts ta ſenna, üteldes: “ſelle nur
jato párraſt ma taggasi tullin, ſeſt ſiin on
mitõſugguſi rohho” — ja nõud olli ta
kaſi jo wotme tõiſes — (woib kui arwa

ta kuida nende ſüddamed keſid — ommeti
ta ei tomband ukſe lahti, waid keraſ ag
ga lukko ja piſtis wottit taſko. — “Kei
geſurem hirm olli mul,” jái ta rákima,
“úhhe rohho párraſt, miſ ni kange, et
háiſuſt jo ſurreb.” Need ſannad lákſid kui
noa piſted emmānda ſüddameſſe — ja miſ
teine kappiſ mõtles! — “Ei ma nõud
enne ei ſõida, kui homme warra,” ütles
ta jälle. — “Kaſ julgete ni kaua haige
peält árra jáda?” kõiſiſ emmānd; ja iſ
ſand koſtis, et ſe haige ei piſſand ni wo
imato ollema. Emmānd tõttas ſiſ agga,
õhtoſõmiſt walmiſtama, et maggama
ſaakſ; ſeſt ta lotiſ, ſedda wotmet ſiſ
kátte ſada — ellago teine ni kaua, ehk
ſurgo.

Agga laua jures, ſües, kitiſ iſſand ſed
da emmāndat — ikka weel ſelle meleſhea
párraſt, et ta tedda ni illuſaſte terretand,
ja emmānd loi, hábbeliſ keik, kahwata